

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/9/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014202055
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014202055.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: U. L., bytom I., zastúpený: JUDr. Milan Výsocký, advokát, AK, ul. Horná č. 116, 022 01 Čadca, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-50/2014/OPK z 12. novembra 2014, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/270/2014-67 z 8. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/270/2014-67 z 8. septembra 2015 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-50/2014/OPK z 12. novembra 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 897,93 €, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Milana Výsockého, advokáta so sídlom v Čadci.

Odôvodnenie

I.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-50/2014/OPK z 12.11.2014, ktorým správny orgán zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 45 z 27.02.2008, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru.

2. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav

veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili, plne sa stotožniač s argumentáciou žalovaného mal za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia.

3. Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že prvé rozhodnutie žalovaného č. SLV-69/PK-2008 z 23.05.2008 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudkom č.k. 8Sžo 83/2010 z 27.01.2011 zrušil z dôvodu, že správne orgány oboch stupňov nezadovážili dostatok objektívnych skutkových podkladov a teda rozhodli bez riadneho zistenia skutočného stavu veci. Za závažné pochybenie majúce za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, považoval súd kladenie ďalšieho skutku žalovanému za vinu, hoci tento nebol uvedený v napadnutom personálnom rozkaze. Žalobca sa k nemu nemohol vyjadriť. Druhé rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-83/2011 zo 04.05.2011 najvyšší súd zrušil rozsudkom č.k. 3Sžo 59/2013 z 31.05.2013 a vytkol žalovanému, že sa neriadil pokynom uvedeným v predchádzajúcom rozsudku najvyššieho súdu a jeho právnym názorom pri zisťovaní skutočného stavu veci, ak v priebehu konania žalobcovi kládol za vinu ďalší skutok, ktorý vo výroku rozhodnutia absentuje a s ktorým je spojený tak závažný postih, akým je prepustenie policajta zo služobného pomeru. Z administratívneho spisu krajský súd mal ďalej za preukázané, že v rámci vykonania nového odvolacieho konania bola žalobcovi doručená písomnosť zo 04.08.2014, ktorou bol opätovne poučený v zmysle príslušných ustanovení zákona a zároveň mu bola daná možnosť využitia zákonných ustanovení § 237 ods. 1, 2 a § 238 ods. 3 zákona.

4. Správny orgán prvého stupňa v personálnom konaní po vyhodnotení zadovážených dôkazov dospel k záveru, že žalobca svojím protiprávnym konaním porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Správny orgán považoval za preukázané, že úkony týkajúce sa osobných motorových vozidiel značky Suzuki Swift ev.č. N. a značky Škoda Fabia ev.č. N. žalobca vykonal v rozpore s čl. 3 ods. 2 písm. b/, c/ NP PZ č. 1/2007. Vykonanie týchto úkonov ani sám žalobca nespochybnil. Ďalej bolo podľa správneho orgánu zistené, že žalobca vykonal evidenčné úkony v rozpore so svojimi povinnosťami stanovenými vo vyššie uvedenom predpise pri evidencii osobného motorového vozidla zn. VW Passat ev.č. N. na držiteľa P. B.. Nebolo však dostatočne preukázané, že by žalobca vykonal v rozpore s uvedeným nariadením aj úkony k motorovým vozidlám značky Škoda Octavia ev.č. N. a zn. BMW ev.č. N.. Zo zadovážených dôkazov je dostatočne preukázaná tá skutočnosť, že žalobca osobne vykonal evidenčné úkony spojené s vyššie uvedenými osobnými motorovými vozidlami. Ich vykonanie preukazuje odtlačok pečiatky, ktorú žalobca oproti podpisu prevzal 16.01.2008 a podpisom žalobcu. Vykonanie týchto úkonov žalobca ani nespochybnuje. Tieto úkony žalobca vykonal v rozpore s čl. 3 ods. 2 písm. b/ a c/ NP PZ č. 1/2007. Čo sa týka ďalšieho skutku evidenčných úkonov vykonaných žalobcom v súvislosti s evidenciou osobného motorového vozidla značky Volkswagen Passat ev.č. N. na držiteľa P. B., ku ktorému sa odvolateľ nemohol vyjadriť a ktorý nebol uvedený v napadnutom rozhodnutí, žalovaný skonštatoval, že rešpektuje názor vyslovený rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 3Sžo/59/2013 z 03.06.2014 a na tento skutok v rámci nového odvolacieho konania neprihliadol.

5. Na základe uvedeného krajský súd skonštatoval, že oba správne orgány dostatočne preukázali, prečo by ponechanie žalobcu v služobnom pomere príslušníka PZ bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

6. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

II.

7. Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ OSP domáhajúc sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec mu vráti na ďalšie konanie s povinnosťou žalovaného nahradiť žalobcovi celé trovy konania.

8. V odvolaní namietal, že žalovaný po zrušení rozhodnutia o rozklade č.p.: SLV-PS-PK-83/2011 z 13.06.2011, opäť nevykonával žiadne dôkazy a nežadoväl si dostatok skutkových podkladov, ktoré by odôvodňovali záver, že žalobca svojim konaním porušil základné povinnosti príslušníka policajného zboru, porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvläšť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. V tejto súvislosti dodal, že ak žalovaný uvädzá, na základe akých dôkazov mal byť zdokumentovaný skutkový stav, išlo všetko o dôkazy, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní, po začatí trestného stíhania. Trestné konanie však bolo voči žalobcovi právoplatne skončené zastavením trestného stíhania. Z uvedeného dôvodu podľa žalobcu žalovaný nemôže v správnom konaní poukazovať na dôkazy v trestnom konaní, keď správny orgán prvého stupňa, ani žalovaný nevykonali v správnom konaní žiadne dôkazy, ktorými by bola jeho vina preukázaná.

9. Krajskému súdu žalobca vytýkal, že sa dôsledne nevysporiadal ani so skutočnosťou, že v rozhodnutiach žalovaného sa len všeobecne poukazuje na ustanovenia § 2 ods. 1 písm. j/ zákona, § 48 ods. 3 písm. a/, b/, f/, g/ a h/ zákona, v ktorých vidí žalovaný správny orgán zvläšť hrubé porušenie služobnej povinnosti a na pokyn nadriadeného - riaditeľa KR PZ v Žiline č.p.: KRP-448/VO-2007 a nariadenie nadriadeného čl. 3 ods. 2 NP PZ č. 1/2007 bez toho, aby sa v nich bližšie uviedlo, v čom žalobca porušil citovaný zákon, pokyn alebo nariadenie. V tejto súvislosti poukázal na to, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu je v rozpore s ustanovením § 241 ods. 3 zákona, nakoľko jeho odôvodnenie musí smerovať ku konkrétnym okolnostiam zisteným v jednotlivom prípade a nemožno za súladné so zákonom považovať odôvodnenie obsahujúce len všeobecné konštatácie bez toho, aby sa žalovaný vysporiadal so skutkovými okolnosťami konkrétneho prípadu. Rovnako namietal, že žalovaný sa nevysporiadal so záporným stanoviskom odborového orgánu v rozpore s ustanovením § 225 ods. 2 písm. c/ zákona.

10. Žalobca opäťovne namietal, že sa pri vykonávaní evidenčných úkonov týkajúcich sa vozidiel občanov nedopustil porušenia povinnosti policajta, ktoré by malo charakter zvläšť hrubého porušenia služobnej povinnosti a ktoré by odôvodňovalo prepustenie zo služobného pomeru príslušníka PZ. Mal za to, že krajský súd sa neriadil dôsledne právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozsudku najvyššieho súdu a to, že súčasťou preskúmania súdu je i posúdenie, či správne uväznenie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.

III.

11. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril písomným podaním z 11.11.2015, v ktorom uviedol, že v plnom rozsahu zotrväva na svojom stanovisku, že napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa boli vydané v súlade so zákonom a preto navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu potvrdil.

12. Argumentoval, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec v žalobe vymedzeným, keďže úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy (právnny názor napr. ÚS SR č.k. II. ÚS 127/07-21, NS SR č.k. 6Sžo/84/2007, č.k. 6Sžo/98/2008, č.k. 1Sžo/33/2008, č.k. 2Sžo/5/2008, č.k. 8Sžo/547/2009).

IV.

13. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a/ právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve a v zmysle § 1 písm. b/ konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

14. Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho

súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť.

16. V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

17. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu, súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správny orgánom, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

18. Zákon č. 73/1998 Z.z. v ustanovení § 1 upravuje štátnu službu príslušníkov policajného zboru, ... (ďalej „štátna služba“) a právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby.

19. Služobnú disciplínu a disciplinárnu právomoc upravuje tretia časť zákona v § 47 až § 63 a deviatá časť zákona skončenie služobného pomeru v ustanoveniach § 189 až § 199.

20. Podľa § 47 zákona č. 73/1998 Z.z. služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

21. Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z., policajt je povinný a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, h) dodržiavať služobnú disciplínu.

22. Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

23. Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil, že vydaniu napadnutého rozhodnutia žalovaného predchádzalo konanie na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 3S/119/2008 o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, v ktorom rozsudkom z 8. decembra 2009 bola žaloba žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného (č.p.: SLV-69/PK-2008 z 23. mája 2008) zamietnutá. Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného

zboru bolo porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Skutočnosťou zakladajúcou dôvod skončenia služobného pomeru bolo, že sa dopustil skutkov uvedených v personálnom rozkaze ministra vnútra Slovenskej republiky č. 45 z 27.02.2008 a to, že prednostne, bez prítomnosti vlastníka, držiteľa vozidla alebo splnomocnenej osoby na základe požiadavky X. M., ktorý vždy zabezpečil aj potrebné doklady, okrem iného vykonal 25.07.2007 (2x), 30.07.2007 a 27.08.2007 zmenu vlastníka osobného motorového vozidla na nového vlastníka, resp. prihlásil do evidencie motorových vozidiel nového vlastníka. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 8Sžo/83/2010 z 27. januára 2011 konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S/119/2008-54 z 8. decembra 2009 zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie pre nedostatočne zistený skutočný stav veci. V ďalšom konaní minister vnútra SR ako odvolací orgán v intenciách uvedeného zrušujúceho rozsudku svojím rozhodnutím č. SLV-PS-PK-83/2011 z 13.06.2011 opäť rozhodol rozklad žalobcu zamietnuť a napadnutý personálny rozkaz potvrdiť. Poukázal pritom na apelačný princíp, na ktorom je vybudované odvolacie konanie. Opäť uviedol, že zo zadovážených dôkazov jednoznačne vyplýva, že úkony týkajúce sa osobných motorových vozidiel zn. Suzuki Swift ev. č. N. a zn. Škoda Fabia ev. č. N. (skutky uvedené v personálnom rozkaze ako prvý a štvrtý) žalobca bez akýchkoľvek pochybností vykonal v rozpore s čl. 3 ods. 2 písm. b/ a c/ N P PZ č. 1/2007. Výkonanie týchto úkonov ani sám žalobca nespochybnil. Nebolo však dostatočne preukázané, že by žalobca vykonal v rozpore s uvedeným nariadením aj úkony k motorovým vozidlám zn. Škoda Octavia ev.č. N. a zn. BMW ev.č. N. uvedené v napadnutom personálnom rozkaze ako druhý a tretí. Bolo však zistené, že žalobca vykonal evidenčné úkony v rozpore so svojimi povinnosťami stanovenými v č. 3 ods. 2 písm. b/ a c/ N P PZ č. 1/2007 pri evidencii: osobného motorového vozidla zn. VW Passat ev.č. N. na držiteľa P. B.. Žalobca mal možnosť aj v rámci odvolacieho konania využiť všetky subjektívne práva a povinnosti, ktoré mu vyplývali z ustanovení zákona. O týchto právach a povinnostiach bol poučený najskôr písomnosťou č. SLV-69/PK-2008 z 08.04.2008, ktorú prevzal 18.04.2008 a následne písomnosťou č. SLV-PS-PK-83/2011 zo 04.05.2011, ktorú prevzal 09.05.2011. Žalobca tieto práva využil, oboznámil sa so všetkými zadováženými dôkazmi ako aj kompletným spisovým materiálom, avšak na podporu svojich tvrdení nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. Aj toto rozhodnutie napadol žalobca žalobou, ktorá bola rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 131/2011-65 z 31.05.2013 zamietnutá. Súd sa teda s týmto rozhodnutím stotožnil. Na základe odvolania žalobcu vo veci rozhodoval Najvyšší súd SR, ktorý svojím rozsudkom č.k. 3Sžo/59/2013 z 31.05.2013 uvedený rozsudok Krajského súdu v Bratislave opäť zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie ministra vnútra SR č.k. 4S 131/2011-65 z 31.05.2013 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Najvyšší súd v uvedenom rozsudku uviedol, že žalobcom predložené uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR č. VII/2 Gv 73/07-117 z 26.08.2013 o zastavení trestného stíhania svedčí o tom, že skutky spáchané žalobcom nie sú trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Taktiež uviedol, že zastavenie trestného stíhania voči žalobcovi je však pre danú vec nepodstatné. Výtkol však žalovanému, že sa neriadil pokynom uvedeným v rozsudku najvyššieho súdu a jeho právnym názorom pri zisťovaní skutočného stavu veci, ak v priebehu konania žalobcovi kládol za vinu ďalší skutok, ktorý vo výroku rozhodnutia absentuje a s ktorým je spojený tak závažný postih, akým je prepustenie policajta zo služobného pomeru. Jedná sa v podstate o zásadný dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia súdom.

24. V rámci vykonania nového odvolacieho konania bola žalobcovi doručená písomnosť zo 04.08.2014, ktorou bol opätovne poučený v zmysle príslušných ustanovení zákona a zároveň mu bola daná možnosť využitia týchto zákonných ustanovení (§ 237 ods. 1, 2 a § 238 ods. 3). Žalovaný vo veci opätovne rozhodol a to rozhodnutím č. KM-OLVS-50/2014/OPK z 12.11.2014, ktorým opätovne potvrdil personálny rozkaz č. 45 z 27.02.2008.

25. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol, že bolo preukázané, že úkony týkajúce sa osobných motorových vozidiel značky Suzuki Swift ev. č. N. a značky Škoda Fabia ev.č. N. žalobca vykonal v rozpore s čl. 3 ods. 2 písm. b/, c/ NP PZ č. 1/2007. Výkonanie týchto úkonov ani sám žalobca nespochybnil. Ďalej bolo zistené, že žalobca vykonal evidenčné úkony v rozpore so svojimi povinnosťami stanovenými vo vyššie uvedenom predpise pri evidencii osobného motorového vozidla zn.

VW Passat ev.č. N. na držiteľa P. B.. Nebolo však dostatočne preukázané, žeby žalobca vykonal v rozpore s uvedeným nariadením aj úkony k motorovým vozidlám značky Škoda Octavia ev.č. N. a zn. BMW ev.č. N.. Skutkový stav bol správnym orgánom zdokumentovaný vlastným šetrením a to dôkazmi vymenovanými v rozhodnutí, najmä zápisnicu o výsluchu žalobcu vo veci prepustenia zo služobného pomeru z 31.01.2008, nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu evidovaného pod č.p.: PPZ-38/BPK-S-2007, z ktorého boli vyhotovené záznamy z nahliadnutia do zápisnice o výsluchu žalobcu z 10.01.2008, svedka L. Z., U. I., U. I., P. B., F. M., P. M., L. X., V. F., R. C., zápisnicu o výsluchu Mgr. X. V., E. Z., Mgr. U. U., T. P., Bc, L. Z., G. F., posudok o služobnej činnosti odvolateľa, záznam z nahliadnutia do použitých informačno-technických prostriedkov evidovaných pod ČVS-PPZ-38/BPK-S-2007, nariadenie prezidenta PZ č. 1/2007 o postupe dopravného inšpektorátu pri evidovaní vozidiel (N P PZ č. 1/2007“), pokyn riaditeľa KR PZ v Žiline č.p.: KRP-448/VO-2007 zo 16.03.2007, prezenčné listiny z preškolení interných predpisov. Žalovaný následne k jednotlivým zápisniciam o výsluchu svedkov uvádza jednotlivé skutkové okolnosti, ktoré čerpal zo záznamu z nahliadnutia do výpovedí.

26. Vychádzajúc z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR týkajúcej sa problematiky prepustenia zo služobného pomeru policajta (napr. nález ÚS č.k. III. ÚS 263/06, rozsudok NS SR č.k. 1 Sžo/152/2007), účelom súdneho konania je len otázka, či sú splnené predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru. Pre posúdenie konania policajta postačuje preukázanie skutku, ktorý bol dôvodom na prepustenie a skutkové zistenia musia byť zadovážené spôsobom, ktorý predpokladá zákon. Z formálne právneho hľadiska, ten istý skutok, pre ktorý je vznesené obvinenie z trestného činu, môže byť súčasne dôvodom na prepustenie príslušníka policajného zboru. V kvázi jednočinnom súbehu môže byť tým istým skutkom naplnená nielen skutková podstata trestného činu, ale aj zákonný dôvod podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Súbeh vylučuje iba skutočnosť, že veci patria do právomoci rozdielnych orgánov. Pokiaľ žalobca nebol právoplatne odsúdený pre trestný čin, je možné vyhodnocovať skutok iba v nadväznosti na porušenie interných predpisov na zvýšenie disciplíny policajtov. Vzhľadom na to, že trestné konanie i konanie o skončení služobného pomeru prebiehajú súbežne, dôkazy musia byť vyhodnotené samostatne a ustálené detaily skutku v nadväznosti na porušenie konkrétnych služobných povinností. Do právoplatného rozhodnutia o vine žalobcu v trestnom konaní musí žalovaný pri vyhodnocovaní dôkazov postupovať autonómne.

27. Žalobcom predložené uznesenie prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR č. VII/2 Gv 73/07-117 zo dňa 26. augusta 2013 je dôkazom toho, že trestné stíhanie žalobcu za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračujúcim prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona bolo zastavené preto, že nie sú tieto skutky trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Zastavenie trestného konania voči žalobcovi je však pre danú vec nepodstatné. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že protiprávne konanie zakladajúce dôvod prepustenia, ktorým je zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy (služobná disciplína je konkretizovaná internými predpismi) a služobnej povinnosti, bolo žalobcovi preukázané výpovedami svedkov vyššie vymenovaných.

28. Úlohou najvyššieho, ako aj krajského súdu v preskúmvacom konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

29. Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru je potrebné, aby boli splnené podmienky prepustenia, to znamená, aby bolo dostatočne preukázané, že protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

30. Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

31. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, či

svedčia v prospech alebo neprospech účastníka konania (ods. 2 citovaného zákona č. 73/1998 Z.z.).

32. Podľa § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Zb. v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

33. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z.).

34. Najvyšší súd považuje za ústavne konformný len taký výklad príslušného právneho predpisu (ustanovenia zákona), ktorý neukracuje účastníka na jeho práve poznať dôvody akéhokoľvek rozhodnutia dotýkajúceho sa jeho práv a oprávnených záujmov. Rozhodovanie správneho orgánu má vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a konanie treba viesť tak, aby posilňovalo dôveru občanov v správnosť rozhodovania, aby prijaté rozhodnutia správnych orgánov boli úplné a výstižné (a presvedčivé), ktoré majú účastníkov presvedčiť o správnosti jeho rozhodovania a postupu.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky v zrušujúcom rozsudku sp.zn. 8Sžo/83/2010 z 27. januára 2011 uviedol, že správne orgány oboch stupňov rozhodli bez riadneho zistenia skutočného stavu veci, a teda bez zadováženia objektívnych podkladov pre rozhodnutie.

36. Skutočnosť, že odvolací orgán kládol žalobcovi za vinu spáchanie ďalšieho skutku, ktorý v rozhodnutí prvostupňového orgánu nebol uvedený, predstavuje také závažné pochybenie, ktoré má za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže sa k tomuto skutku nemohol vyjadriť.

37. Najvyšší súd v citovanom rozsudku tiež uviedol, cit.: „... nie je povinnosťou prieskumného súdu nahradiť použité správne uváženie svojim vlastným. Súčasťou preskúmania súdu je i posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení.“

38. V druhom zrušujúcom rozsudku sp.zn. 3Sžo/59/2013 z 03.06.2014 najvyšší súd uviedol, že „v preskúmanej veci sa žalovaný správny orgán neriadil pokynom uvedeným v rozsudku najvyššieho súdu a jeho právnym názorom (§ 250r O.s.p.) pri zisťovaní skutočného stavu veci ak v priebehu konania žalobcovi kládol za vinu ďalší skutok, ktorý vo výroku rozhodnutia absentuje, a s ktorým je spojený tak závažný postih, akým je prepustenie policajta zo služobného pomeru. Naviac, žiadne dôkazy svedčiace v prospech alebo neprospech účastníka, nevykonali.“

39. Úlohou súdu vykonávajúceho prieskum rozhodnutia správneho orgánu nie je nahrádzať jeho činnosť, ale len preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia ako aj postupu, ktorý jeho prijatiu predchádzal.

40. Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru je potrebné, aby bolo žalobcovi dostatočne preukázané, že svojim konaním závažným spôsobom porušil základnú povinnosť a zároveň boli dodržané všetky jeho procesné práva.

41. Z rozhodnutia síce vyplýva, že čo sa týka ďalšieho skutku evidenčných úkonov vykonaných žalobcom v súvislosti s evidenciou osobného motorového vozidla značky Volkswagen Passat ev.č. N. na držiteľa P. B., ku ktorému sa odvolateľ nemohol vyjadriť a ktorý nebol uvedený v napadnutom rozhodnutí, čím žalovaný rešpektoval názor vyslovený rozsudkom Najvyššieho súdu SR č.k. 3Sžo/59/2013 z 03.06.2014 a na tento skutok v rámci nového odvolacieho konania neprihliadol.

42. Z obsahu rozhodnutia, v ktorom zistenie skutkového stavu založil žalovaný na záznamoch z výpovedí jednotlivých svedkov podľa najvyššieho súdu však nevyplýva konanie žalobcu mu kladené za

vinu. Pokiaľ žalovaný uviedol „zo záznamu z nahliadnutia do výpovede U. I., ktorý bol vypočítaný vyšetrovateľom odboru boja proti korupcii Stred úradu boja proti korupcii P PZ 10.01.2008 okrem iného vyplýva aj to, že asi dva roky sa osobne pozná so X. M.. Dozvedel sa o ňom, že tento vybavuje pre svojich známych prepisy vozidiel na ODI v Čadci. Akým spôsobom to vybavuje, to nevedel uviesť. Uviedol však, že v roku 2007 sa prepisovalo osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fabia, evidenčné čísla N. na jeho švagrinú U. I.. Za týmto účelom telefonoval X. M., že potrebuje vykonať zmenu, pričom tento mu povedal, aby si vykonal ohliadku a potom nech mu donesie doklady, že mu zabezpečí vykonanie zmeny. Vyšetrovateľ viackrát prehral U. I. telefonické rozhovory medzi ním a X. M., a taktiež mu zobrazil aj sms správu z 27.08.2007, po čom U. I. upresnil, že za prepis uvedeného osobného motorového vozidla zn. Škoda Fabia odovzdal X. M. 2 200,- Sk, pričom v telefonickom rozhovore mu aj povedal, že je to nejaká veľa, na čo mu X. M. odpovedal, že 1 250,- Sk je za kolok. U. I. sa domnieval, že zvyšné peniaze sú za vybavenie a ochotu X. M., že nemusí čakať na vykonanie prepisu tohto vozidla. Čo sa týka predmetnej sms správy, U. I. uviedol, že táto je od X. M., kde mu oznámil, že príslušné doklady od vozidla zn. Škoda Fabia, ktoré sa prepisovalo na jeho švagrinú (U. I.), sú v reštaurácii MEDEA v Čadci.“ Treba dodať, že pri využití správnej úvahy je potrebné, aby správny orgán jej použitie dostatočným spôsobom zdôvodnil. Výrok rozhodnutia musí obsahovať opis skutku, ktorého sa žalobca dopustil, aby nebol zameniteľný s iným konaním.

43. Najvyšší súd preskúmal administratívny spis z toho pohľadu, či podklady, ktoré si správny orgán zadovážil podporujú zistenia uvedené v odôvodnení rozhodnutia, ako aj či samotné odôvodnenie obstojí v rozsahu postačujúcom na to, aby spĺňalo zákonom požadované požiadavky pre právne závery správneho orgánu. Z vyššie uvedenej výpovede, ako aj ďalších výpovedí uvedených v rozhodnutí žalovaného priamo nevyplýva spáchanie skutku žalobcovi kladeného za vinu.

44. Žalovaný založil svoj záver o spáchaní skutkov žalobcom špecifikovaných vo výroku rozhodnutia na výpovediach viacerých vyššie vymenovaných svedkov, ktoré priamo nepotvrdili konanie mu kladené za vinu. Je pravdou, že ustálená súdna prax nevyklučuje, aby bolo rozhodnutie založené na nepriamych dôkazoch, ktoré vo svojej logickej spojitosti poskytujú dostatočne presvedčivý záver o skutkovom stave. V preskúmvanej veci však nepriame dôkazy, t.j. výpovede svedkov vyššie vymenovaných neposkytujú ucelený obraz skutkového stavu popísaného vo výroku napadnutého rozhodnutia. Z výpovedí uvedených v rozhodnutí žalovaného sa ani neuvádza osoba žalobcu, t.j. svedkovia, ktorí vypovedajú k udalostiam, ktoré priamo vnímali sa vôbec nezmenili o konaní, ktoré žalovaný uviedol vo výroku napadnutého rozhodnutia. Z predložených dôkazov len vyplýva, že evidenčné úkony špecifikované vo výroku personálneho rozkazu vykonal žalobca, čoho dôkazom jeho podpis a odtlačok úradne pečiatky. Avšak z vykonaného dokazovania nevyplýva, že ich žalobca vykonal v rozpore so svojimi povinnosťami stanovenými v čl. 3 ods. 2 písm. b/ a c/ NP PZ č. 1/2007. Z vyššie citovaného záznamu z výpovede svedka U. I. vyplýva, že tento odovzdal X. M., ktorý sa mal poznať so žalobcom, finančnú čiastku, za to, že evidenčné úkony v súvislosti s prepisom osobného motorového vozidla zn. Škoda Fabia, evidenčné čísla N. na jeho švagrinú U. I., budú vykonané prednostne. Tieto skutočnosti však nepodporujú záver, že žalobca vykonal tieto úkony tak, ako bolo dohodnuté medzi U. I. a X. M., nakoľko chýba dejová nadväznosť konania týchto dvoch osôb vo vzťahu k žalobcovi.

45. Z administratívneho spisu ďalej vyplýva, že žalovaný správny orgán sa opätovne neriadil pokynom uvedený v zrušujúcom rozsudku najvyššieho súdu, keď nevykonal žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by podporili závery žalovaného uvedené vo výroku rozhodnutia a naplnili tak požiadavku riadne zisteného skutkového stavu.

46. Najvyšší súd sa v tomto prípade nestotožnil s názorom vysloveným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave a na základe uvedených právnych skutočností a vyhodnotení odvolacích námietok žalobcu rozhodol tak, že napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 OSP zmenil, rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

47. O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 224 ods. 2 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu. Trovy konania

pozostávajú zo štyroch úkonov právnej služby: 1. prevzatie a príprava zastúpenia v roku 2014, 2. písomné podanie na súd - podanie návrhu na začatie konania v roku 2014 vo výške 2x 134,- € a k tomu prislúchajúci režijný paušál vo výške 2x 8,04 €, a 3. účasť na pojednávaní na Krajskom súde v Bratislave 08.09.2015 vo výške 1x 139,83 € a k tomu prislúchajúci režijný paušál vo výške 8,39 € a k tomu prislúchajúca náhrada za stratu času za 12 polhodín (Čadca - Bratislava a späť) 12x 13,98 €, 4. písomné podanie na súd - odvolanie proti rozsudku krajského súdu v roku 2015 1x 139,83 € a k tomu prislúchajúci režijný paušál vo výške 8,39 €, a tiež náhrady za stratu t.j. 748,28 € + 20% DPH = 897,93 €.

48. Trovy konania boli vyčíslené a špecifikované advokátom v podaní z 19.10.2015 a priznané podľa § 11 ods. 4 v spojení s 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

49. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.